

Viscol greu

George Pena

Vântoasele iernii imaculate, senine,
prin gândirea firii le răsfir;
le dau galopul sângelei din mine
și căldura inimii, fir cu fir.

Troznesc copacii, alb poleiți de ger,
ca vreascurile umilite-n picioare;
într-un hămăit de câini se naște-un cer
c-un grohotiș de stele mișcătoare.

Parcă s-au strâns oameni la geamul meu,
parcă țipă zăpezile pe dealuri;
ascult în mine un viscol greu
ce mă spulberă din maluri.